

цето на земята. Книже Асѣне, сине мой, ела приеми вѣнецъ на прадѣдите си . . .

Всички погледи се обърнаха къмъ Бѣлгуна, който се изчерви, следъ това поблѣднѣ, и отново пламна. Единъ свещеникъ се яви съ царска багреница и пурпурни обуца въ рѣще. Другъ носѣше вѣнецъ. Като въ сънъ ^{Тодоръ} се подвижи, приближи олтара, остави го да облѣкатъ и обуятъ, сведе глава предъ треперящите рѣще, които държахъ искрящъ вѣнецъ надъ челото му. Следъ това прие светото причастие, царското миро и застана строгъ и царственъ предъ позлатената решетка на иконостаса.

Радостни викове се разнесоха срѣдъ пламъка на свѣщитѣ и гѣститѣ облаци таманъ.

— Да живѣе Асѣнъ царъ на многоя лѣта! . . .

Викътъ се предаде отъ уста на уста и въ мигъ се разлѣ срѣдъ огромната тѣпла, която се трупаше край брѣговетѣ на Етъра.

— Да живѣе Асѣнъ царъ на многоя лѣта! . . .

Царьтъ се появи на прага на църквата.

До него стоае първиятъ му помощникъ и съуправителъ, братъ му ^{Тодоръ}, който бѣ приелъ името Петъръ.

Хиляди рѣще се кръстосаха въ нѣмъ трепетъ, сякашъ искаха да досегнатъ невѣроятното видѣние, огромнѣ викъ разтърси полето и отекна хиляди пѣти въ високитѣ скали; нѣкои падаха на колѣне, други хвърляха шапки въ въздуха, нѣкои плачеха, нѣкои се препръщаха . . .

Като ясна звезда искрѣше царскиятъ вѣнецъ и се отразяваше въ свѣтлозарната багреница, въ кървавитѣ талози на мантията.

Царьтъ се метна върху дорестия си конь. Подъ внезапната тежестъ жребецътъ се изправи на заднитѣ си крака и се подхвърли нѣколко пѣти въ въздуха. Съ леко движение ^{Петъръ} го усмири и дигна високо дѣсница. Това бѣ знакъ, че ще говори.

Огромна тишина притисна хълмове и скали.

— Отъ Бога е било съдено — каза новиятъ царъ и

С приелото не мѣсто имъ 27
Петъръ прогнудаваше прекреститѣ
ръце на Бориса Симеоновъ и Петъръ погнудаваше
Симеоновъ за дѣлска черна на П. Криво

свѣщо-уа-роко
звѣстие

И. Бодни
Самуил
Данчо на
правенъ